

1. Tak for brev om en medarbejders bidrag til regimentets historie. I brevet af 19. FEB 2015 skriver Chefen, at ”Der er ingen faste rammer for det, som man kan skrive”. I den anledning vil jeg skrive primært om min udlandstjeneste, som jeg har været mest begejstret for fra 1971-2007. Jeg bevarer dog stadig tilknytning, idet jeg i de to foregående år underviste i Civilt og Militært Samarbejde (CIMIC) dels Kenya dels i Sudan. Og på årets tilbagevendende to kurser i UNMILPOC, underviser jeg endnu i Krigens Love (Genevekonventioner) samt om Internationalt Røde Kors. Afslutningsvis er jeg en del af udenrigsministeriets Freds- og Stabiliseringsberedskab (FSB), hvor jeg indtil nu har været anvendt i Armenien, Mongoliet, Ukraine og Bulgarien og er igen af sted i oktober d.å. til Ukraine endnu engang.
2. Min tid i forsvaret startede med værnepligt ved Fynske Livregiment, hvorfra jeg kom på Militærpolitiskolen i slutningen af 1971 som elev på korporalsklassen. Herefter var jeg to år ved Det Europæiske Fællesskab (EU) i Bruxelles og fra 1975 igen i forsvaret. Turen til Bruxelles var via en opfordring i Hærbefalingen (den grønne) om, at egne kunne søge ansættelse i Bruxelles. Så jeg var der sammen med en del officerer.
3. I 1975 ville jeg retur til Danmark og på Hærens Officersskole, hvor jeg var på hold Dannevirke 1976-78. Senere på Videregående Officersuddannelse (VOU) og afslutningsvis på Førings- og Stabskursus. Min far var også officer. Han var både ved brigaden i Sverige, i Tyskland og udsendt til Congo og Gaza for FN. Hans udlandsture og internationale gæster i vort hjem inspirerede mig formentlig til udlands tjeneste. Jeg vil herefter beskrive kort mine udsender til Golfkrig nr. 1 i 1991, hovedkvarterkompagni i Bosnien 1993, Nordic Support Group i Ungarn 1995-96, Albanien (AFOR i 1999 og som uddannelsesofficer i FN Hovedkvarteret i New York i 2002. Imellem disse udsendelser var jeg delingsfører i forskellige enheder, stabsdeling, næstkommanderende i et forsyningskompagni, chef for et sanitetskompagni, chef for et militærpolitidetachment, tjeneste ved Hærens Materielkommando, chef for et militærpolitikompagni og endelig chef for to forskellige sektioner ved Udviklingsafdelingen på Nørre Uttrup Kaserne. Yderligere mellem ovennævnte jobs var jeg lærer på det nordiske FN logistikkursus i Norge, som indebar en del rejser til forskellige lande i Afrika.
4. **Den første golfkrig 1991.**

Mens jeg var chef for et militærpolitidetachment (MPDET) blev jeg en fredag eftermiddag efter middagspausen ringet op fra Hærens Operative Kommando (HOK). Jeg blev bedt om at lukke døren til mit kontor. Jo, Danmark skulle afgive et læge- og sanitetshold til et engelsk felthospital. Holdet bestod udelukkende af læger, sygeplejersker og sygehjælpere, men ud over det af Folketinget besluttede, ville forsvaret også have en kyndig i ABC-forsvar med. Ingen ville med fra ABC-skolen, og da jeg på Førings- og Stabskursus på Forsvarsakademiet havde gjort megen opmærksomhed på mit arbejde om anvendelse af fredelige kerneladninger, faldt tanken umiddelbart på min person. ”Ville jeg med? Ja, men hvad siger min regimentschef? Det skulle jeg ikke spekulere på. Her bestemte HOK! ” Søndag af sted med SAS til København og dengang var det intet problem at aflevere sin pistol til piloten. Kort uddannelse ved sanitetsskolen i Jægersborg, hvor jeg mødte en meget ”alsidig” forsamling. Flere af lægerne mere aparte end min egen familielæge, men der var dog læger med, der enten var linie officers uddannede eller tidligere reserveofficerer. Gennemsnitsalderen høj, men holdets chef var dog en særdeles veluddannet, erfaren, humoristisk og flittig læge fra Forsvaret. En dygtig stabshjælper, der havde forstand på at styreforskuddsummen og intet kunne i øvrigt vælte ham af pinden. Han var fra Vendsyssel. Kort og hektisk uddannelse på Jægersborg Kaserne samt mange forebyggende injektioner til vore gule WHO-vaccinationskort. Så af sted til videreuddannelse i England, der fokuserede på BC-forsvar. Og endnu flere vaccinationer. Samt gensyn med engelsk disciplin. Omskolet til engelske ABC-masker samt engelsk ABC-dragt. Og pludselig var vi hos det engelske felthospital. Det var en hurtig krig, der dog ikke gavede megen

sammenhængende søvn. Hver 8. time skulle vi indtage antinervegas tabletter og blev yderligere vaccineret mod botulisme og pest!! Englænderne var meget professionelle og der var få sårede. Søvn blev yderligere ødelagt af SCUD missiler, som primært i de senere stadier af krigen blev afskudt om natten, hvor de ikke kunne ses af koalitions jagerfly. Vi grinte lidt af de mange alarmer indtil vi en nat modtog to missiler i nærområdet.

5. Hovedkvarterkompagni i Bosnien 1993.

Igen en udsendelse under en veluddannet, dygtig chef dog med baggrund i Dronningens Livregiment/Jægerkorpset. Kort varsel før udsendelse og en del af personellet havde vi ikke mødt, da vi tog af sted i norsk C-130 Hercules mod Split i Jugoslavien. Min opgave var at gennemføre terminaltjenesten i Split og modtage forsyninger vis skib eller fly. Veluddannet var jeg, men på det tidspunkt havde ingen i Danmark indblik i, hvilket materiel en terminal har behov for herunder uddannede hjælpere. Terminaltjeneste i et land præget af borgerkrig og i en anden kultur er ikke altid let. Mange midler måtte tages i brug, hvoraf nogle næppe bør beskrives i denne beretning. Hårdt slid, dygtigt personel ved kompagniet i Sarajevo/Kiseljak, men mange vigtige erfaringer med hjem, der kunne anvendes i mit kommende lærervirke på logistik kurset i Norge, hvor vi skulle arbejde meget med fly, helikoptere, skibe, tog samt elever fra mange af verdens lande.

6. Nordic Support Group i Pecs, Ungarn 1995-96.

I 1995 havde alle nordiske lande enheder i Bosnien, og da et var nemmere at skaffe forsyninger ind til Bosnien via Ungarn, blev det besluttet at samle de nordiske National Support Elements (NSE) under en hat i Ungarn. Herudover var Polen interesseret, så Nordic Support Group blev etableret i Pecs, som havde et veludbygget vejnet efter ungarske forhold, god jernbanetilslutning og en særdeles stor militær luftbase knap 50 kilometer fra byen Pecs. Jeg var med i stabsarbejdet i Sverige forud for etableringen og var en fjerdedel af det hold, der gennemførte alle kontakter i Pecs før etableringen. Spændende arbejde, som jeg havde gode forudsætninger for idet kun få dengang havde fantasi til at forestille sig, hvad en samling af NSE'erne ville betyde i arealbehov og maskinkraft. Myndighederne i Ungarn var meget samarbejdsvillige, men det var ikke let at finde en velegnet lokalitet. En rimelig lokalitet blev fundet, og så rullede NSE'erne ind. Det danske meget professionelt via jernbane og en mobil læsserampe der gjorde, at toget kunne aflæsses, hvor det måtte passe os uden behov for en fast rampe. Og da min dygtige danske kollega, der senere blev pilot, anmode om helikoptertransport til den finske forsvarchef, manglede intet. Stor var min glæde, da to helikoptere landede uden for Pecs for at bringe forsvarschefen ind i Bosnien og under eskorte af væbnede helikoptere. Godt vi havde mobiltelefon til at kommunikere med tårnet under den "øvelse".

7. AFOR 1999 (Albanien).

Igen en mission, hvor varslene var kort. Særdeles kort. Men en dygtig næstkommanderende (NK) og et godt organisationskema fra Hærens Logistiskole skabte et godt grundlag. Personelstyrken var næppe helt på plads da holdet afgang, men havde skabt et flot hold. Jeg var sendt i forvejen på rekognoscering (RECCE), og landede med min VW bus let direkte i lufthavnen i Tirana. Sikken oplevelse. Sikke en rodet plads. Det rene "guldgravereventyr" og alt i et rod undtagen hos vore franske partnere. Som chef for NSE skulle jeg RECCE for logistiske behov: havne, lufthavnen, jernbane (der var ingen), veje, broer, drivmidler, nabo-NSE'er, myndigheder. Men jeg var nogenlunde forberedt og havde talt med bekendte, der tidligere havde arbejdet i landet, så jeg kunne sortere i de enkelte (mangelfulde) informationer jeg havde modtaget i Danmark. En bekendt fra en humanitær organisation (NGO) modtog mig i lufthavnen, og da jeg havde efterladt mit våben i min bil, var jeg passager hos ham på rundtur i det lille land. Så på en halv dag havde jeg et godt

arbejdsgrundlag og skyldte vel NGO'en en tak. Materiellet blev med særdeles meget besvær aflæsset i havnen. Dygtige soldater fra Bornholms Værn. Og det var en glæde at modtage næsten nye lastvogne med hækmonterede kraner og en sidelæsser (Kan aflæsse/læsse 20 og 40 fods containere over en af dens sider). NK var her igen handlekraftig og alt gik næsten efter planen. Bortset fra, at vore kort passede til den sydlige del af Albanien og vor opgave var i den nordlige del af Albanien. Og på trods af vor gode uddannelse, fik vi diesel pest i vore tanke. Problemet var skabt af, at mange gamle tankvogne blev anvendt i det civile, og fra disse vogne kom "pesten". Den skabte store problemer specielt i vore kølecontainere og i de andre landes tilsvarende. Kvaliteten af det udsendte NSE personel var særdeles høj, og det var en fornøjelse at se, hvor effektivt de løste deres mangeartede opgaver med vort overvejende moderne materiel. Mange humanitær organisationer var særdeles taknemmelige for vor mangeartede støtte.

8. Department of Peacekeeping Operations (DPKO), FN-hovedkvarteret , 2002.

Jeg havde meget logistisk erfaring fra både FN- og NATO operationer, og jeg ville gerne dele min viden med andre. Så da FN opslog stillinger i New York, besluttede jeg at søge. Min afdelingschef var meget behjælpelig, og pludselig var jeg ansat som uddannelses officer i FN's militære "hovedkvarter". Der var 190 ansøgere til min stilling og hvert FN medlemsland måtte indstille op til to ansøgere pr. stilling. Så hvordan fik jeg jobbet? Jeg havde en del år forinden været lærer på det nordiske FN kursus i logistik i Norge, og det viste sig, at en af mine medlærere i Norge var ansat i New York før mig. Og han ville absolut have mig ansat.

Og jeg forstod ham godt. Kun få i afdelingen havde erfaring med militære FN-operationer . Vor opgave var primært at skabe et bedre skriftligt uddannelsesmateriale for de mange ikke europæiske nationer, der også dengang var de største bidragydere til FN militære operationer. Stort ambitionsniveau i vor afdeling, og jeg udarbejde som primær opgave logistik, tværkulturel forståelse og Civilt Militært Samarbejde (CIMIC). Vi fik også projektet færdigt, og det var slet ikke dårligt. Specielt var referencerne gode og det danske bidrag med en velskrevet manual til delingsniveauet var jo fortrinlig (Udarbejdet hjemme i de nordiske lande). Vi fik også fremvist den udarbejdede CD-rom på alle kontinenter, men jeg var ikke så imponeret. Mine besøg i mange FN missioner havde fortalt mig, at engelsk ikke er et verdenssprog for alle nationer. Så et bedre bud havde været at udarbejde en video over de vigtigste, basale militære opgaver, og så en CD-rom med det mere komplekse stabs arbejde. Men sådan blev det ikke, og jeg tror ikke, at vor CD-rom efterfølgende var en succes. Men jobbet ved FN var en stor oplevelse. Mine kollegaer fra 10 medlemslande var alle dygtige officerer. Dog var der ikke megen forudgående erfaring blandt dem.